

ŐSZEL, DÉLELŐTT

Fogam alatt feszes alma harsan,
mérge arcán habos lé szalad.
Mocorognak a diók is halkán,
átszakítják tömött héjukat.

Tegnap még az árnyéket kerestem,
ma már magam vetek árnyakat.
Lányok mellehajlatára lestem
s villanásra lágy szoknyák alatt.

Ma már komoly vagyok és közömbös
nem kémelek szoknyaszélen át.
Az almahús ösztönözve lökdös,
hogy mit rejthet vonala tovább.

A világ szép tágas mozdulattal
feszes combja közébe fogad,
s én, nem tudva, mit kezdjek magammal
állok csak a langyos nap alatt.

SZÁSZ IMRE